

Naše kroky míří do Národního divadla.

Je čtvrtek 24. října. Vyrážím z laboratoře fyziky. V podpatcích, dlouhých šatech a za chůze ještě skládám do školního batohu džíny. Proti mně už, podobně nepatřičně oblečení, vycházejí moji spolužáci ze zkoušky Sborečku. Před vchodem do školy se přidávají další. Deset lidí. Dívky ve velké večerní, kluci v oblecích. Kolemjdoucí se po nás otáčejí. Ve tři hodiny odpoledne, takhle vyparádění, působíme opravdu prazvláštně.

Definitivně jsme se zbláznili? Možná. Ale zrovna tahle situace má svůj, úplně racionální, důvod. Vyrážíme totiž za kulturou. Dokonce za tou nejúchvatnější, jakou lze v naší republice nalézt. Naše kroky míří do Národního divadla.

Cesta k nám byla víc než milosrdná. Žádné velké komplikace, jen minimální kolony a zdržení. Už lehce po šesté jsme stáli poblíž cíle cesty. Měli jsme skoro hodinu pro sebe. Původně plánovaná kavárna Slávie vzala za své hned, jak se naše nohy dotkly chodníku. Byl jeden z posledních, relativně teplých večerů a tak jsme místo kavárenských židlí zvolili o trochu aktivnější variantu trávení volného času. Prošli jsme se po nábřeží, obešli celý Slovanský ostrov a povídali si. Večerní Praha se už pomalu propadala do noci, když jsme vstupovali do *Národního*.

I když se vlastně nic neděje – jsem mezi spolužáky a vyrážím si užít krásný večer, cítím, jak se mi zrychluje tep. Monumentální budova ve mně budí hluboký respekt. Je to přeci jen něco úplně jiného, než na fotografiích, nebo z vyprávění.

Představení Prodaná nevěsta, pod taktovkou režisérky [Magdaleny Švecové](#), byla jedním z nejsilnějších zážitků, které jsme v průběhu studia na Jiráskově gymnáziu získali.

Před začátkem nás všechny provázely mírné obavy – přece jen jsme vyrazili na tříhodinové představení, jehož obsah jsme znali, ale strach , že se budeme nudit, byl úplně zbytečný. Před každou přestávkou jsme na sebe udiveně zírali. *To už byla hodina?!?*

Všechno krásné ale musí jednou skončit. A tak se naposledy podíváme na noční Prahu, nasedneme do autobusu a cestou k domovu jeden po druhém usínáme...

Za členy loutkové divadelní scény kroužku Hidrak : Mirka Lorencová, 4.A

